Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIII. No. 15 | JERSEY CITY and NEW YORK, | WEDNESDAY, JANUARY 24, 1996 | CENTS 75 ЦЕНТІВ | ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК | СЕРЕДА, 24-го СІЧНЯ 1996 р. | Ч. 15. РІК CIII

В КИЄВІ ВІДЗНАЧИЛИ РОКОВИНИ СОБОРНОСТИ

Київ (УНІАР). — З нагоди 77-ої річниці злуки Західньо-Української Народної Республіки з Українською Народною Республікою в неділю, 21-го січня, на Софійському майдані відбулося віче, організоване Народним Рухом України. В ньому взяло участь біля 4,000 осіб.

Віче, що вже стало традиційним, проводиться від 1990 року, коли живий ланцюг під синьо-жовтими прапорами протягнувся від Києва до Львова.

За словами керівника агітаційного відділу НРУ і голови організаційного комітету Віктора Цимбалюка, віче це підтверджує волю громадськости до територіяльної єдности України і до незалежности української держави.

На вічу виступили численні промовці з такими вимогами до урядовців: забезпечити вільний розвиток української держави, недоторканість і територіяльну цілість України, проведення економічних ринкових реформ радикально і найшвидше, прискорення конституційного демократичного процесу. Наголошувалося, що найважливішим на цьому шляху є виборчий закон, що повинен передбачити вибори за пропорційною системою за партійними списками.

На вічу із привітаннями виступив колишній Президент Української Народної Республіки в екзилі Микола Плав'юк.

УКРАЇНА ВІДМОВЛЯЄТЬСЯ ВІД ІНТЕҐРАЦІЇ В СНД

Київ (Р. Р.). — Тригодинна зустріч керівників країн СНД 19-го січня в Кремлі закінчилася сприятливо для президента Росії Бориса Єльцина: уже вдруге продовжено на рік його головування в Раді СНД. Пропозиція надійшла від Президента України Леоніда Кучми, його підтримав президент Узбекістану Іслам Карімов, на думку якого обрання Б. Єльцина означатиме, що СНД підтримує його кандидатуру у майбутніх виборах.

На зустрічі обговорено 24 питання. Українська делегація не виявляла активности під час обговорення питань про розв'язання збройних конфліктів на території країн-учасниць СНД, продовження термінів перебування колективних миротворчих сил країн СНД в Таджикістані, стабілізаційні заходи на таджицько-афганському кордоні та про колективні сили СНД для підтримки миру, оскільки ці питання не торкаються України. Не прийняла Україна і пропозицію приєднатися до Платіжного і Митного союзу. Президент Л. Кучма сказав, що українська сторона хоче цивілізованого переходу до будь-якої форми співпраці „без перетягування через фази". „Те, що пропонується в митному союзі, ми прийняти не можемо, тому що це суперечить економічним інтересам України," — зазначив Президент.

Проте Л. Кучма підтримав ідею створення потужних українсько-російських фінансово-промислових груп, хоча з російської сторони жодного кроку в цьому напрямі не зроблено. Навпаки, президент Б. Єльцин зазначив, що єдиний шлях до зближення — це активні інтеграційні процеси в межах СНД і першим кроком на цьому шляху є митний союз.

Українська делегація запропонувала налагодити чітку співпрацю в прикордонних зонах. Вирішено доручити спільній комісії найближчим часом підготувати відповідні документи й обговорити на наступних консультативних зустрічах.

Без особливих суперечок пройшло обговорення питань про Раду міністрів внутрішніх справ країн-учасниць СНД, тобто про необхідність спільної боротьби зі злочинністю. Вирішено й питання культурної співпраці, зокрема, проведення в Білорусі першого конґресу діячів культури країн СНД. Одностайно затверджено Протокол щодо соціяльних і правових ґарантій звільнених військовослужбовців та членів їхніх родин.

Згоди не досягнуто під час розгляду положення про прапор і емблему СНД. Тут головним опонентом знову виявилась Україна. Президент Кучма зазначив, що СНД не є суб'єктом міжнародного права і тому Україна не підтримає перетворення її в наддержавну структуру конфедеративного чи федеративного характеру. Прийняття положень про прапор і емблему приведе до фак-

(Закінчення на стор. 3)

КАНДИДАТИ ДІСТАНУТЬ 22 МЛН. ДОЛ.

Вашінгтон. — Республіканці, які претендують на Білий Дім, а всіх їх є вісім, дістануть загалом 22 млн. дол. зі спеціяльних федеральних фондів, зформованих з податків американських громадян.

Передвиборче змагання входить у важливу і фінансово дорогу стадію агітаційних подорожей по країні, реклямової компанії в пресі, на телевізії та масового залучення грошей у фонди кандидатів. „Гроші виділено дуже вчасно, більшу частину їх ми використаємо на оплату виступів у пресі і на телевізії в Айові і Ню Гемпширі",— сказав Ґері Купс, дорадник сенатора Філа Ґремма, одного з претендентів на пост президента ЗСА.

Спостерігачі підкреслюють ту обставину, що ніхто не дістане всієї суми відразу. Такою є умова Федеральної виборчої комісії, яка зобов'язує резервувати певну суму на оплату партійних з'їздів і останнього етапу виборів. Кожний кандидат тепер дістане 60 відсотків виділеної суми, а решту буде видано протягом п'яти місяців.

Ідея спеціяльних державних фондів, здійснена у 70-их роках, полягала в послабленні впливу на президентські вибори заможних громадян і могутніх корпорацій.

Тимчасове закриття деякої частини державних установ не вплинуло на виділення грошей у передвиборчі фонди кандидатів. Департамент скарбу, який відповідає за ці дотації, працює в нормальному режимі від початку грудня.

Генеральна прокуратура закрила скандальні справи

Київ (Р. Р.). — В суботу, 20-го січня, агенство УНІАН повідомило, що Генеральна прокуратура України поінформувала Комісію Верховної Ради з питань боротьби з організованою злочинністю про закриття так званої „охтирської справи" щодо надання кредиту головою українського парляменту Олександром Морозом приватній особі через Охтирську Міську Раду Сумської області.

Згідно з повідомленням УНІАН, Генеральна прокуратура найближчим часом припинить справу щодо асоціяції „Земля і Люди", очолюваної заступником голови Верховної Ради Олександром Ткаченком. Буде закрито також справу колишнього виконуючого обов'язки прем'єр-міністра України Юхима Звягільського та проти колишнього голови Ліберальної Партії України Ігоря Маркулова, якого звинувачували у розкраданні майна.

Водночас Генеральна прокуратура закінчує слідство у справі колишнього радника голови парляменту О. Мороза Віктора Боженара і має намір передати її до суду.

У Криму відзначили п'яту річницю автономії

Симферопіль (Р. Р.). — В суботу, 20-го січня, українське телебачення повідомило, що в Симферополі відбулося віче, присвячене п'ятій річниці відновлення Автономної Республіки Крим. У вічу, організованому Асоціяцією кримських співвітчизників, взяло участь близько 3,000 осіб. Серед промовців був і колишній президент Криму Юрій Мешков, котрий звинуватив керівництво України у невиконанні своїх обіцянок та розвалі економіки республіки. Промовці вимагали розпущення Верховної Ради Криму і погрожували підняти народ на „захист своїх прав".

Близько 300 прихильників всекримського руху зібралися 20-го січня і в Севастополі. Вони також засудили політику керівництва України, вимагали виведення українських військових формувань з Криму та оголосили про намір звернутися до Державної думи Росії з вимогою підтвердити російський статус Севастополя. Промовці висловили невдоволення діями президента Росії, який погодився звільнити командуючого Чорноморського флоту адмірала Едуарда Балтіна „на вимогу України".

Помер Єпископ М. Дацюк

Джерзі Ситі, Н.Дж. — У неділю, 14-го січня, в лікарні Едмонтону, Алта., помер Єпископ Української Католицької Церкви Мирон Дацюк.

Владика М. Дацюк народився 16-го листопада 1919 року в місцевості Мандер, Алберта, в Канаді. 16-річним юнаком вступив до монашого чину Отців Василіян. У 1945 році був висвячений та сповняв священичі обов'язки в Мандер у Ґрімсбі, Онтаріо, а в 1950 році його призначено парохом української католицької церкви св. Михаїла у Монтреалі. У 1953 році його призначено настоятелем новіціяту оо. Василіян і він повернувся до Мандеру, де від 1959 до 1964 року займав також становище ігумена монастиря. 1964 року Владику М. Дацюка призначено ігуменом Василіянського Чину в Канаді. У роках 1970 до 1982 він сповняв обов'язки пароха в таких українських католицьких церквах Канади: св. Николая у Вінніпеґу, св. Василія в Едмонтоні та Матері Божої Неустаючої Помочі у Ванкувері. У 1982 році був висвячений на Єпископа-помічника для тодішнього канадського Митрополита Максима Германюка в Вінніпеґу. Десять років пізніше Владика М. Дацюк став третім з черги Єпископом Едмонтонської Епархії після Ніля Саварина і Мартина Ґрещука.

Поминальну Службу Божу відправлено у четвер 18-го січня в українській катедрі св. Йосафата в Едмонтоні, а похоронні обряди з церкви св. Василія Великого з участю Митрополита Михайла Бзделя, єпископів, численного духовенства і вірних відбулися у п'ятницю 19-го січня 1996 року.

Перша лейді свідчитиме перед лавою присяжних

Вашінґтон. — Дружину президента ЗСА Гіллярі Родгам-Клінтон покликано свідчити перед федеральною лавою присяжних, яка намагається дослідити, чи будь-хто з Білого Дому робив перешкоди у віднайденні офіційних документів з адвокатської фірми де колись працювала Перша лейді.

Марк Фабіані, адвокат Білого Дому, підтвердив, що Перша лейді у п'ятницю, 26-го січня, буде свідчити перед вашінґтонською лавою присяжних і відповідатиме на питання Кеннета Старра, незалежного прокуратора, що займається дослідженням справи Вайтвотер. Дотепер Г. Родгам-Клінтон вже тричі під присягою відповідала на питання К.Старра, однаєче це буде вперше, що вона особисто свідчитиме перед лавою присяжних. Офіційні чинники Білого Дому думають, що це перший раз в історії, що Перша лейді країни свідчитиме перед лавою присяжних.

Хоча Перша лейді вже кілька разів заявляла, що зробить все чого від неї вимагатимуть, щоб вже закінчити з цією справою, то якраз цей виклик не є надто на часі. Виклик доставлено до Білого Дому минулої п'ятниці, 19-го січня, коли президент Билл Клінтон інтенсивно підготовлявся до свого виступу-промови про стан унії.

Крім Першої лейді, спеціяльний прокуратор викликав також інших членів персоналу Білого Дому та адвокатів, які репрезентують Клінтонів.

Ш. Перез обраний кандидатом

Єрусалим. — Тут у неділю, 21-го січня, прем'єр-міністра Ізраїля Шимона Переза обрано від його Робітничої партії кандидатом на пост, який він тепер займає через збіг обставин і несподіване вбивство Їцака Рабіна. З 1,296 членів Центрального комітету Робітничої партії тільки троє було проти кандидатури Ш. Переза. Вибори заплановано відбути ще в цьому році.

У промові, якою Ш. Перез дякував за довір'я своїм партійним колеґам, він з жалем підтвердив, що коли б 4-го листопада 1995 року не вбито прем'єр-міністра Ї. Рабіна, то він не ставби кандидатом. „Що мене поставило в цю ситуацію, це куля, яка припадково мене оминула, Одначе не оминула Їцака. Це є факт і правда, тому немає причини цього закривати, тому це є виїмкова ситуація".

Львівський театр ім. Л. Курбаса приїжджає до ЗСА

Джерзі Ситі, Н. Дж. — Молодечий Театр ім. Л. Курбаса під керівництвом Володимира Кучинського, що має звання заслуженого діяча мистецтва України, вдруге завітає у місяцях лютому та березні до ЗСА.

Гостинні виступи театру в Ню Йорку та більших скупченнях української громади в 1994 році, викликали широке зацікавлення та захоплення грою, режисурою та оригінальним добором програм. Театр перебував на запрошення театральної групи „Яра", що є під проводом Вірляни Ткач, і перші виступи були в театрі „Ля Мама" в Ню Йорку, перед американською і українською публікою.

Тим разом ця виїмкова театральна група приїздить на запрошення Інституту ім. Гаррімана при Колюмбійському університеті і його Центру для театральних студій, щоб представити дві із своїх найцікавіших вистав і бути учасниками окремої театральної майстерні. Вистави Театру ім. Л. Курбаса відбудуться 23-го лютого і 22-го березня у театральній залі Колюмбійського університету. У перший виступ група покаже п'єсу „Благодарний Еродій" Григорія Сковороди, а 22-го березня „Забави для Фауста" за Ф. Достоєвським. У плянованій театральній майстерні члени театру ім. Л. Курбаса будуть працювати над „Камінним господарем" Лесі Українки.

Група плянує відвідати українські осередки східного побережжя із виставами призначеними для української публіки.

Треба надіятися, що українська громада ЗСА, яка має так рідко тепер нагоду бачити добрий експериментальний український театр, буде зацікавлена в тому, щоб зорганізувати відповідні умовини для театральної групи зі Львова для їхніх вистав і перебування на цьому терені.

В Україні

ВІДКРИТО ВИСТАВКУ В. КАСІЯНА

КИЇВ. — До 100-річчя з дня народження видатного українського художника-графіка Василя Касіяна відкрито виставку його творів з фонду Національного Музею та приватних колекцій. Виставку відкрив міністер культури та мистецтв України Дмитро Остапенко. Він зазначив, що Україна поступово „відкриє для себе Касіяна".

ДОПОМОГА СТАЛА В ПРИГОДІ

КИЇВ. — Під час зустрічі віцепрем'єра-міністра України Віктора Пинзеника і спеціяльного радника президента і держсекретаря ЗСА Ричарда Морнінгстара обговорено питання стратегії реформування економіки в Україні та ролю допомоги ЗСА в приватизації і соціяльному захисті населення. В. Пинзеник подякував представникові американського уряду за допомогу у створенні центрів сертифікатних аукціонів, розгортанні системи житлових субсидій. Він висловився за пришвидшення реструктуризації „хворих" підприємств. На думку В. Пинзеника, „за рахунок політики фінансової стабілізації значно зменшилася частина бартеру в експорті". За його словами, бартер — чудова форма привласнення керівниками деяких підприємств доходів, „отриманих за рахунок державної власности".

УКРАЇНСЬКА ІНТЕЛІҐЕНЦІЯ В ДІЇ

ОДЕСА. — Тут відбулася обласна установча конференція Конгресу Української Інтеліґенції. За словами заступника голови, народного депутата України Юрія Кармазіна, „обласна організація конгресу стала важливою об'єднавчою структурою партій і громадських організацій. При раді обласної організації утворено дорадчу Консультативну раду лідерів усіх партій національно-демократичної орієнтації, Науково-технічну раду, Обласну раду підприємців і фермерів, аналітично-інформаційний центр тощо. У праці установчої конференції взяв участь голова Конгресу Української Інтеліґенції Іван Драч, голова державної адміністрації області Руслан Боделян. Головою правління обласної організації КУІн обрано професора-історика Державного Політехнічного Університету Григорія Гончарука.

НЕМОВЛЯТА ЗАХВОРІЛИ НА САЛЬМОНЕЮ

ХМЕЛЬНИЦЬКА ОБЛАСТЬ. — У пологовому будинку славутської центральної лікарні 11 немовлят захворіли на сальмонею. Троє з них померло. У міністерстві Охорони Здоров'я повідомили, що епідемія грипи упала, але за час епідемії в Україні померло шість осіб, а перехворіло 3.2 млн. осіб. Загалом в Україні число померлих у 1995 році становило 713,100 осіб, тобто на 26 відсотків більше, ніж у 1994 році.

ПОЧАВ ДІЯТИ ТОВАРНИЙ РИНОК „АНЖЕЛІКА"

ОДЕСА. — Тут у західній частині міста почав діяти п'ятий товарний ринок „Анжеліка". Впродовж січня адміністрація ринку не братиме орендної оплати за торгівлю у 500 павільйонах. Про це повідомив заступник голови Міської Ради Ігор Свобода. З центру міста до базару, розташованого в околиці летовища „Застава", одеситів доставлятимуть автобуси двох нових маршрутів.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ПРОКУРОР ВІДВІДУЄ КРИМ

КИЇВ. — Генеральний прокурор Григорій Ворсінов, відвідавши Луганську, Донецьку і Дніпропетровські області, вирушив поїздкою до Криму. Мета поїздок — ознайомитися з результатами праці правоохоронних органів щодо виконання законів України, спрямованих на боротьбу зі злочинністю.

ЗГОРІЛА ЦЕРКВА

ІВАНО-ФРАНКІВЩИНА. — На батьківщині Івана Франка в селі Нагуєвичах вночі згоріла церква, збудована 1801 року. Це сталося саме тепер, коли Україна готується відзначити 140-у річницю від дня народження І. Франка. Тут у цій церкві його хрестили. Багато прикрас та предметів у церкві були виготовлені руками батька поета. Вогонь знищив усе. Кілька років тому у подібних обставинах згоріла хата-музей батьків Тараса Шевченка у селі Шевченковому, яке колись називалося Кирилівкою.

СТВОРИЛОСЯ ОБ'ЄДНАННЯ ЖУРНАЛІСТІВ

КИЇВ. — Представники засобів масової інформації вирішили створити консультативно-дорадчу структуру — своєрідний журналістичний „парлямент". Після довгої дискусії своє об'єднання вони назвали „Теле-радіо-пресклюбом". Мета об'єднання — консолідація творчих зусиль журналістів щодо пришвидшення процесів державотворення на основі української національної ідеї.

ЗМАГАЛИСЯ ЮНІ УМІЛЬЦІ

КИЇВ. — Тут відбулося змагання із гри в шахи між Плацами дитячої і юнацької творчости України. Перемогла дружина Київського палацу ч. 3 „Дніпровець-1", зокрема Оксана Сарана, Антон Болдирєв, Ігор Дзюба і Євген Бащевий. Друге місце дісталося севастопольським, третє — одеській дружині.

В АМЕРИЦІ

РЕСПУБЛІКАНЦІ ВСІЛЯКИМИ способами намагаються оживити ними запропоновану соціяльно-економічну програму та змусити президента Билла Клінтона погодитись на деякі їхні пропозиції зменшення видатків і надто великої бюрократії. Одним із таких засобів це заява провідника більшости Палати Репрезентантів Ричарда Армі, який на програмі „Зустріч з пресою" телевізійної мережі Ен-Бі-Сі сказав, що Конгрес відмовиться продовжити Урядові можливість позичати гроші на покриття конечних видатків, якщо не буде компромісу зі сторони Б. Клінтона. Така заява Р. Армі цілком протилежна до тверджень республіканського проводу з-перед кількох днів і тільки підкреслює внутрішні розбіжності серед республіканців.

ВПРОДОВЖ КІЛЬКОХ останніх років різні природні нещастя тривожать і нищать спокійне життя громадськости ЗСА. Цим разом мова про східне побережжя країни, що не вспів народ східних стейтів добре відкопатися від опадів сильної снігової з 7-го січня, як вже стихія повені нанесла нові втрати життя і нерухомостей. Тепла погода і зливний дощ після згаданої снігової були безпосередніми причинами цього найновішого нещастя. Від Вірджінії до Ню Йорку людським трагедіям не було кінця, почавши від загибелі цілої родини в Ню Йорку до евакуації тисяч мешканців Вірджінії, Пенсильванії, Ню Джерзі та Ню Йорку.

У СВІТІ

ПРЕЗИДЕНТ ЛИТВИ Альґірдас Бразавскас відкликав амбасадора країни в Лондоні Раймондаса Раяцкаса у зв'язку з його гострою критикою на адресу литовського прем'єра. Академік-економіст Р. Раяцкас під час президентських виборів очолював виборчий штаб підтримки А. Бразавскаса і належав до його найближчого оточення. Ставши президентом, А. Бразавскас призначив Р. Раяцкаса своїм головним дорадником, а в лютому 1994 року — амбасадором Литви у Великобританії. Тиждень тому Р. Раяцкас звинуватив прем'єр-міністра Адольфаса Шлежявічюса у „відсутності сорому, совісти і порядности". Річ у тому, що прем'єр забрав свої приватні заощадження з Литовського іноваційного банку за два дні перед його банкрутством.

Важне для передплатників „Свободи" у Канаді

З огляду на факт, що самі кошти поштової пересилки одного числа щоденника „Свобода" до Канади виносять тепер 40 ц. денно, а у річному відношенню 100 амер. дол., (40x250 разів) всі передплати так членів (75 дол.), як і нечленів (100 дол.) треба надсилати тільки в американських долярах.

Передплати одержані в канадській валюті будуть перечислені на амер. доляри та зараховані на підставі суми в амер. долярах.

Екзекутивний Комітет УНСоюзу

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали.
Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Бюджетний маратон

Хоч новий фінансовий рік почався 1-го жовтня, тобто майже чотири місяці тому, федеральний бюджет досі не затверджений і ніхто не може сказати, коли сторони — республіканці і президент-демократ Билл Клінтон — прийдуть до згоди. Четвертий місяць країна живе без бюджету, тобто в борг, на тимчасові асиґнування, які також вибиваються з великим трудом.

Суть конфлікту — як збалянсувати федеральний бюджет протягом семи років — до 2002 фінансового року. Справа в тому, що федеральний Уряд живе не в міру своїх спроможностей — тратить більше грошей, ніж їх надходить у скарбницю. Тому з року в рік державний борг зростає. Якщо, наприклад, у 1942 році він становив 100 більйонів долярів, то у 1944-му — 200 блн., у 1975-му — 500 блн., в 1982-му — 1 трильйон, у 1984-му — 2 трильйони, в 1992-му — 4 трильйони, а в 1996 році борг досягне 5 трильйонів долярів. Уряд забив на сполох, мовляв, це безумство треба припинити: якщо не будуть вжиті негайні заходи, то країна незабаром стане банкрутом. І тоді заговорили про збалянсований бюджет — боротьбу з дефіцитом. Цього можна досягти тоді, коли у федеральному бюджеті сума видатків не буде перевищувати суми надходжень у державну скарбницю. Наводили приклад стейтів, які живуть за законами збалянсованого бюджету. Значить, за таким же законом може і повинен жити федеральний Уряд. Однак порівняння федерального бюджету з бюджетами стейтів не вкладається ні в які рамки, адже стейти не видають на оборону країни, а в федеральному бюджеті ці видатки досягають астрономічної цифри. Крім того, кожний стейт отримує допомогу з федеральної скарбниці. Якщо припинити цю допомогу, то багато стейтів не зможуть збалянсувати свої бюджети.

Республіканці підготовили законопроєкт про збалянсований (протягом семи років) бюджет і відмовилися відступити, коли Б. Клінтон наложив вето на їх законопроєкт. Після цього Президент змушений був запропонувати свій варіянт збалансованого бюджету. Так що тепер є два варіянти пляну, як збалянсувати федеральний бюджет протягом семи років: один варіянт республіканського Конґресу, другий — демократичного Білого Дому. Вони значно відрізняються один від одного. Основні суперечності зводяться до видатків на програми охорони здоров'я медикер і медикейд, а також на програми освіти і зменшення податків. Республіканці пропонують врізати федеральні програми охорони здоров'я, тоді як демократи обороняють збільшення видатків на медичне обслуговування пенсіонерів і бідних. За словами Клінтона, республіканці повинні „відмовитися від своїх екстремістичних вимог", бо їх бюджет „порушує нашу систему цінностей".

І демократи, і республіканці не заперечують, що з дефіцитом треба боротися. Кожний з них вважає безумством трильйонний державний борг, який з року в рік зростає. Кожний з них розуміє, що цьому треба покласти край. Але як це зробити, за рахунок чого? Підвищити податки — один спосіб, зменшити виплати на соціяльні програми — другий, врізати фінансування на оборону, народну освіту і т. д. — третій. Перелік заходів можна продовжувати, але серед них нема дійсно розумних, які можна було б прийняти. Наприклад, підвищення податків приведе до дальшого загальмування економічного зростання. Ось і б'ються сторони вже не один місяць над розв'язанням цього Гордієвого вузла, а знайти розумне вирішення бюджетної проблеми не можуть.

„Раніше я вважав, що порозуміння буде досягнуто, — сказав недавно спікер Палати Репрезентантів Нют Ґінґріч, який є однією з головних дійових осіб у переговорах. — Тепер я дивлюся на ситуацію песимістично... Є всі підстави сподіватися, що справу бюджету будуть вирішувати виборці у листопаді на президентських виборах. Тоді вони вирішать, чий підхід кращий — республіканців чи демократів". Такої ж думки й друга сторона — президент Б. Клінтон: „Ми повинні висунути питання про бюджет на суд виборців". Дещо оптимістичніше дивиться на справу лідер республіканців у Сенаті і один з претендентів на пост президента Роберт Дол — третя дійова особа у переговорах: „Ми повинні знайти шлях до компромісу. І хоч шлях цей нелегкий, але він можливий".

А знайти шлях до компромісу двом різнопартійним сторонам нелегко ще й тому, що обговорення бюджету відбувається напередодні президентських виборів, до яких і республіканці, і демократи хочуть підійти як борці за щастя і добробут середнього американця і тим самим заручитися його підтримкою у виборах.

Ярослав Гайвас

РІК РІШЕНЬ

II

Центральною проблемою суспільно-політичного життя в Україні є активізація і включення громадськости України в національно-державні процеси. Суспільство в Україні є покищо потенційним, потужним своєю кількістю чинником в житті країни, але воно не має своєї інфраструктури, немає в ньому вагомих професійних організацій і груп, немає провідної верстви, яка те суспільство вела б або на нього принаймні впливала. Під кінець 1995 року в Києві сталася подія, яка, може, і повинна мати вирішальний вплив на розв'язку цієї проблеми.

Появився Маніфест української інтеліґенції, а в слід за ним відбувся Конґрес інтеліґенції, який ухвалами того великого збору найвпливовіших людей у суспільстві України перетворив цей Конґрес у постійне, ділове тіло під тією самою назвою. Виступи на цьому зборі і документи, схвалені ним, складаються з трьох частин: оцінка і критика існуючого стану, принципові і організаційні основи цього нового організованого тіла і практичні вказівки в його дальшій роботі.

Склалося так, що в першій частині — оцінка і критика існуючого стану в Україні — крім обґрунтованого засудження реакційно-імперіялістичних російських, комуністичних і москвофільських елементів — так глибоко та вразливо скритиковано, що в опінії громадських кіл України та діяспори засуджено насправді державну владу. На жаль, ця критика-засуд була така делекойдуча, що дехто зробив з неї висновок, була це пряма атака на владу, з тенденцією її ослабити, а навіть висунути вимогу її заміни. Треба прийняти, що в намірах ініціяторів та провідників Конґресу української інтеліґенції такого не було, але добре було б у цій справі мати уточнення та вияснення. В існуючій нелегкій ситуації ми не тільки не можемо допустити до будь-якого конфлікту суспільство чи суспільні організації, але мусимо навіть оберегтися від будь-яких ознак цього. Ці обидві сили нам потрібні, потрібна їхня співпраця. Вони себе доповнюють і вони відповідають у своїй мірі за українську цілість. А сучасний незадовільний стан на духовому, національно-культурному відтинку — це не тільки відповідальність державних чинників, але й суспільних. За культуру, науку, мистецтво відповідають у першу чергу діячі культури, письменники, науковці, мистці, а не персонал міністерства закордонних справ, торгівлі, промисловости чи інші. Українська інтеліґенція чесно виконала свій обов'язок у рядах дисидентів, фактично співтворців сучасного українського відродження, „коли не було провідників, цю ролю сповнили поети", але справа не завершена, і вони мусять продовжувати її. Тим більше, що завдання тепер більші і важчі: зрушити суспільство і включити його в активну діяльність. Завдання подібне до завдання польської інтеліґенції у 70-их роках. Робітники й інтеліґенція були в однаковій мірі переслідувані комуністичною владою, кожні зокрема. І в часі найважчих кривавих атак на робітників польська інтеліґенція створила „Комітет оборони робітників" (КОР) і через нього розвинула великі акції не тільки оборони робітників. Це перекинуло могутній міст співпраці тих двох сил. І саме це довело до створення „Солідарности", а які висліди цього — ми знаємо. І Конґрес української інтеліґенції мусить будувати могутні мости до всіх верств українського суспільства, щоб рівнобіжно з державним апаратом, не раз випереджаючи його, прокладати тверді дороги, бо в оперті на народ і з його пробудженими силами можна вилікувати недомагання і будувати краще майбутнє. Без поєднання і органічної, не тільки принагідної, співпраці тих сил нам буде важко добитися дефінітивного успіху. Не забуваймо, що в російському суспільстві майже всі його елементи прагнуть вийти на шлях реставрації колоніяльної російської імперії. Вони цього не приховують. Навпаки, вони це проголошують усім, хто хоче їх слухати. А таких чимало у світі.

Нелегко у важкій ситуації (а ми в такій знаходимося) створити спільний організований національний фронт. Це не тільки в нас, це бувало всюди. Хай буде благословенний той день, коли інтеліґенція України приступила до створення національного фронту спільних зусиль в ім'я однієї і тієї ж мети не на політично-партійній базі, а на базі суспільства, починаючи від себе, верстви інтеліґенції. На жаль, український політичний партійний світ не в силі того зробити. Він сам розгублений і безсилий. Численні партії — це аж ніяк не партії, а малі гуртки людей не раз доброї волі, але цього зовсім замало, щоб творити партії. Це типова гуртківщина, яка притаманна періодам криз і початкових ініціятив. Ось у післявоєнній Німеччині, коли ні німцям самим, ні іншим не було відомо, що і як творити, поставали своєрідні політичні клюби, які називалися „крайсами", де відбувалися політичні дискусії, висувано різні пляни без можливости перевести їх у життя. У нас замість продумати проблеми, зважити свої сили, згуртувати однодумців закладали партію для однієї або декількох людей. Партія така, як знаємо, починала розпадатися при своєму заложенні, а не раз уже навіть перед тим. І таких „недоношених" партій багато, забагато, майже всі, за малими вийнятками. Вони не живуть, а животіють, не маючи сил ні діяти, ні розв'язатися. Коли та партійницька проблема буде розв'язана — невідомо, але на всякий випадок на ній будувати не можна.

Конґрес української інтеліґенції від свого народження вільний від того „первородного гріха" і треба боронитися від нього. Чути було голоси, щоб політичні партії увійшли у нього. Але досвідченіші політичні діячі відмовилися від того і, мабуть, відмовили інших. І тим збережено та утривалено Конґрес української інтеліґенції. Але це тільки початок, добрий початок. Дорога відкрита, семафор піднесений до праці!

Перед Конґресом української інтеліґенції вагомий рік — рік рішень. Є маніфест, є, хоч загальникова, програма діяльности, є намічена структура організаційної системи, але все не принесе рішення про ролю і долю Конґресу. Про ролю в українському суспільстві і про долю самого Конґресу рішатиме його праця. Школа, культура, наука, мистецтво, а в першу чергу — праця серед народу і для народу. Вдасться Конґресові осягнути це і до якої міри йому це вдасться, до тієї міри буде виконане його завдання. Науково-літературно-мистецький світ узяв добровільно на себе це завдання. Крім діячів з тих піль Конґрес буде мати великих помічників у працівників шкільництва. Школа — великий співчинник у творенні і розвитку культури. Дотеперішній досвід показує, що більшість, переважна більшість учительського світу виконує свої зобов'язання перед дітьми і народом. Включені в намічену роботу Конґресу люди цього світу допоможуть дуже багато, що й не дивно, бо хто живе з народом, той живе його потребами і знає їх. І Конґрес мусить вийти з міських осередків у село і містечко, в колгосп і на завод. Там буде праця і тільки там буде успіх та виконання завдання. Там є безконечний резервуар людських сил і там є голоси у майбутніх виборах.

Михайло Шпонтак

Зміни в оподаткуванні за 1995 рік

Великі дебати у Вашінґтоні в справі реформ економічно-соціяльної сфери життя обернулися в партійну гризню. Республіканська більшість у Конґресі ЗСА прямує до реалізації реформ в „контракті з Америкою", таких як скорочення владних структур, зменшення росту видатків на „медикер" і „медикейд" (для їх захисту), звороту деяких соціяльних програм стейтам для заощаджень, зменшення податків для поліпшення економічного розвитку, обмежень велферу для заохочення „клієнтів" до праці, збалянсування (прибутків з видатками) бюджету тощо. Ліберально-демократична Адміністрація Президента Билла Клінтона спротивилась проти таких „революційних" реформ і має намір затримати статус кво, а то й з деяким поширенням існуючого стану, наприклад, більше фондів на освіту людей на велфері, щоб вони могли знайти працю. Біда в тому, що вже тепер у З'єднаних Стейтах Америки є великі можливості освіти для всіх, тільки більша частина тих, які перебувають на велфері, не спішать до науки.

Хоч фінансово-податкові різниці між двома гілками є поважні, їх можна б компромісово узгідними, якби не глибокі ідеологічні протистояння двох сторін. Республіканці прагнуть до зменшення і скорочення аґенцій державного правління та поступового покриття державного заборгування, яке вже виносить п'ять трильйонів дол. — це понад 19,000 дол. довгу на особу, а ліберальні демократи хочуть затримати централізацію керованої державної господарки з набавкою непотрібних верств бюрократії. Виглядає, що протистояння між двома гілками потриває аж до нових виборів 8-го листопада, під час яких вирішиться доля президента та республіканської більшости в Конґресі ЗСА, хоч президент Билл Клінтон може ще повернути до компромісового полагодження владного розладу, якщо його рейтінґ далі падатиме.

В наслідок повищого протистояння двох гілок влади у Вашінґтоні, запропонована знижка податків республіканцями не здійснилась і зміни у виготовлюванні федеральних податкових зізнань є мінімальні. Отож, починаємо від пенсіонерів. Хто повинен виповняти податкові зізнання за 1995 рік? Емерити у віці понад 65 років, неодружені, прибутки яких з відсотків (дивіденди, другої пенсії, від колишніх хлібодавців) тощо, без сошел секюріті пенсії, не виносять більше 7,350 дол., не потребують виповнювати податкових зізнань. Подружжя емеритів — обоє понад 65 років — повинні виповнювати податкові зізнання, якщо їхні прибутки з повищих джерел виносять більше як 13,050 дол., а коли ж тільки одному минуло 65 років, треба виповнювати, якщо їх дохід перевищує 12,300 дол. Коли ж хтось з емеритів хоче далі зарібково працювати в 1996 році, скільки він (вона) може заробити без частинної втрати сошел секюріті пенсії? У віці понад 65 до 70 років може заробити 11,520 дол., у віці 62-65 років можна заробити до 8,280 дол. без втрати частинно, а то й в цілості сошел секюріті пенсії, залежно від доходу. У віці понад 70 років нема обмежень. Коли платите податки від сошел секюріті пенсії? Самітні податковці платять податок від старечої сошел секюріті пенсії, якщо їхні прибутки, включно з 50 відс. старечої пенсії, виносять понад 25,000 дол., а подружжя — якщо прибутки виносять понад 32,000. Сошел секюріті пенсія може бути оподаткована (належить до оподаткування) до 85 відс., залежно від загальної суми прибутків. Всі інші працюючі повинні виповнювати податкові зізнання, щоб розчислитися перед державою —

(Закінчення на стор. 3)

Ірина Комарова

„Я БУДУ ДАР ЧЕКАТИ ТВІЙ"

II

Перемога Совєтського Союзу у війні цілком змінила життя у спокійній Кульжі. До влади прийшов Мао. Китайський уряд подружився з російським.

— Нас почали притискати, примушувати повернутися на Батьківщину. Спочатку робили це мирно, їдьте додому, в Росію, вам дадуть житло, роботу. Сталін вам простив, — сумно продовжує розповідь Тетяна. — Але в чому я перед ним завинила? Що він нам простив? Те, що ми з голоду вмирали? Те, що людей мордували? Хліб у них силою забирали? То ж був їх, власними руками вирощений хліб? Вбивали за те, що хтось бочку з зерном закопав. Так він же своє жито ховав, не чуже. Він своїх діточок хотів прогодувати. Щоб вижили.

Християни хотіли знати волю Божу: чи їм повертатися назад? Вони сходилися, молилися, щоб Господь відкрив їм. Якщо хтось один казав пророцтво — не вірили. Просили Всевишнього під твердити його волю. Пости накладали, багато часу проводили в молитвах.

І Господь дав підтвердження. Не одне — до десятка пророцтв.

— Різні брати пророкували одне і те ж. Бог нам сказав: „У Росії не признають християн. Ви повернетесь на бойню. Істинно, що Я виведу свій народ у вільні країни, англомовні. Це — Мій шлях. Хто довіриться — того доведу"... А тим часом китайські комуністи все лютішали, — згадує Василь Голін. — Втікачів зі Совєтського Союзу почали виганяти з роботи, нову працю ніде не давали: їдьте додому. Усі наші школи позакривали: їдьте звідси. У крамницях їжу нам не продавали: забирайтеся! По домах ходили представники влади і лякали: „Повертайтеся назад! Інакше всі помрете тут з голоду! Дітей заморите! Все одно вам тут не жити!"

— Але ми стояли твердо, — втручається в розмову Тетяна Голіна. — Раз Господь сказав, що ви веде нас у вільні країни, — значить — не залишить. Нас, християн різних конфесій було у Кульжі тисяч дванадцять, і всіх, хто хотів, Бог вивів. Він вірний Своєму слову.

Китайці тиснули все сильніше. То тут, то там було чути: людей виганяють з нажитих місць, звільняють місця для своїх. Почалися арешти. Першими у Кульжі заарештували старших братів з баптистської церкви та православної. Посадили багатьох п'ятдесятників. Батько Василя провів у тюрмі 11 місяців, інші брати — по два-три роки.У 1953 році багато хто уже не міг витримати. Родини почали виїжджати з Китаю.

У Тетяни з Василем, які були членами однієї церкви, одружилися у 1949 році, народилося на той час дві донечки і первенятко-синок.

— Ми зрозуміли, що життя нам не буде, — додає з гіркотою Василь. — Звернулися у Гонґ-Конґ, де знаходилася Рада Церков. Брати з-за кордону прагнули нам допомогти. Ми склали списки родин, що не хочуть повертатися в СССР, передали їм. І почали збиратися в дорогу, у Шанхай, де були консульства.

— Ми голодували, — згадує донька Голіних Ніна Ходнєвич. Якщо в домі з'являвся якийсь шматочок хліба, то мама ділила між нами, дітьми, сама не їла. А в неї на руках немовлятко, синок. Його годувати не було чим. Той братик помер. До шести років ніхто з нас не мав взуття, ходили тільки босі. У кожної з сестричок було лише по одній сукні, і якщо мама її прала, то доводилося сидіти у домі роздягнутою. Але навіть у той неймовірно тяжкий період батьки поводилися як справжні християни. Вони були завжди терпеливі, лагідні, ставилися з такою любов'ю до своїх дітей, до чужих людей! Вони легко віддавали свою останню копійку тому, хто ще в більшій нужді, не задумуючись, жертвували на церкву останні гроші. Вони нас виховували не словами, а прикладом. Усі християнські цінності ми пізнавали з їх вчинків, з їх способу життя.

Родина рушила у довгу дорогу через весь Китай, до східнього кордону. І на тому нелегкому шляху до вільної, обіцяної Господом, землі Владика їх не залишив. Як би без Його допомоги вони пересікли увесь Китай? Грошей обмаль, на роботу не беруть, у крамницях їжу слов'янам на продають. Вижили завдяки християнській дружбі, підтримці братів. Бо Божі закони — найвищі.

Родина Голіних була однією з перший, яким вдалося пересікти кордон між Китаєм і Гонґ-Конґом. Після довгих клопотів, чекання відповіді з консульства (це забрало два роки, які вони прожили у Шанхаї), їх разом з родинами братів нарешті повантажили у вагон і відправили. Так, під охороною озброєних солдатів, втікачі в'їхали у вільний світ. По той бік їх зустрічали брати з Ради Церков. То була радість! Обнімалися. Плакали.

У Китаї Василь і Тетяна прожили від 1933 до 1958 року, чверть століття. Приїхали дітьми, а коли покидали — везли своїх п'ятеро малюків.

Їх оселили в спеціяльному таборі, почали оформляти документи. Країни пропонувалися на вибір: Арґентина, Уруґвай, Чіле... Вони вибрали Австралію.

В австралійському місті Мельбурні їх теж зустрічали брати во Христі. Привезли у табір однієї з церков. Почалися життєві будні... Там у Василя і Тетяни народилося ще троє дітей. Тоді ніхто з них і не думав, що проживуть в Австралії лише десять років, а далі шлях сім'ї проляже в іншу частину світу — в Америку, до Канади.

Усі, кому пощастило вирватися з Китаю, відразу починали клопотати про свої родини, про братів, бо їх там залишилося дуже багато. Знали, що життя слов'ян там нестерпне. Багато віруючих продовжували томитися в тюрмах, деякі сиділи роками. Пастор кульжанської церкви п'ятдесятників провів в ув'язненні майже сім років.

Церковна громадськість світу наполягала, щоб Китай випустив християн. Мельбурнські брати висловили готовність прийняти усі родини євангелистів з Кульжі. І Китай нарешті піддався. Усім бажаючим виїхати на Захід був даний дозвіл. Пастора випустили з тюрми і наказали покинути Кульжу не пізніше двох днів.

До хат віруючих підганяли спеціяльні авта, вантажили туди майно християн, і разом з родинами везли до залізниці під охороною солдатів. Радіо тим часом цілими днями віщало: це зрадники Батьківщини. Вони не хотіли добровільно їхати додому, у великий Совєтський Союз, де їм дали б добру роботу, хату. Вони неслухи, не цінили добра. І тепер їх з дітьми відправляють на каторгу, на загибель.

І мусулмани вірили, жаліли, жінки плакали. Бо за довгі роки сусідства полюбили лагідних, добрих християн, від яких ніколи не зазнали нічого поганого.

Ті ж самі китайці були просто вражені, коли у 1988 році, після відкриття залізної занавіси, до них у Кульжу почали приїжджати колишні сусіди — з Канади, Австралії, ЗСА... Китайці не вірили своїм очам, бо були впевнені, що ті давно загинули в таборах. За неслухняність.

А християни навпаки були покірні волі Божій. І поверталися вони на свою другу батьківщину зі Словом Істини. Спочатку проповідували серед кількох слов'янок, які колись повиходили заміж за китайців і залишилися там. Ці шість жінок охрестилися у перший же рік євангелизації і залишилися в місті як місіонерки. На другий рік приїзду братів водне хрещення прийняло п'ятеро осіб, на наступний — 37, серед них уже китайці та спільні діти. У 1991 році була проведена нова євангелизація і хрестилося 35 місцевих жителів, наступного — уже 74. У 1993 році з Канади до Кульжі знову приїхали два брати-євангелисти, водне хрещення прийняли 74 кульжанці, серед них багато китайців, у 1995 році — 49 осіб. Тепер у Кульжі велика християнська церква.

* * *

Василь і Тетяна Голіни уже на пенсії. У Канаді він працював на будівництві, вона прибирала школу. Нелегко було, але робили все як для Господа — і в домі, і на роботі, і в церкві. І Бог благословив цю родину. Діти виросли, одружилися, четверо живуть у Канаді, четверо в Америці, усі прийняли Христа як Спасителя, активні члени церкви. Підростають 34 онуки, яких виховують у страсі Божому.

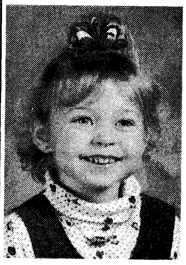
Живуть дружно. Майже щороку мати і батько здійснюють „родинне турне" — об'їжджають дітей, потроху гостять у кожного. Обов'язково везуть онукам гостинці — варення, соління з власного саду, городу. Робить оті ласощі Тетяна. Вона велика на ці речі майстриня, як і на вареники та булочки. Тісто у її маленьких ручках аж пишить. Зате здоба виходить пишна, золотиста і смачна, бо робить з любов'ю.

Уже тепер, на пенсії, Василь навчив дружину рибалити. І тільки посміхається, говорячи про це, бо такий завзятий рибалка з неї вийшов! Буває, риби наловить більше, ніж він.

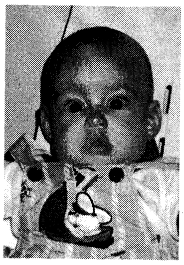
Живуть Василь і Тетяна душа в душу. Так велів Господь. Я й на собі відчула тепло їх сердець. Вони мають той тонкий, невловимий дар спілкування, що властивий добрим, світлим людям. З такими тільки познайомишся, і сам не помітиш, як вони уже ввійшли в твоє життя, стали своїми: лагідні, щирі, відкриті.

(Закінчення на стор. 3)

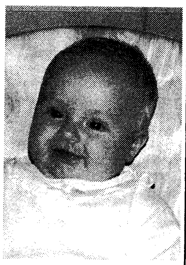
НОВІ ЧЛЕНИ УНСоюзу

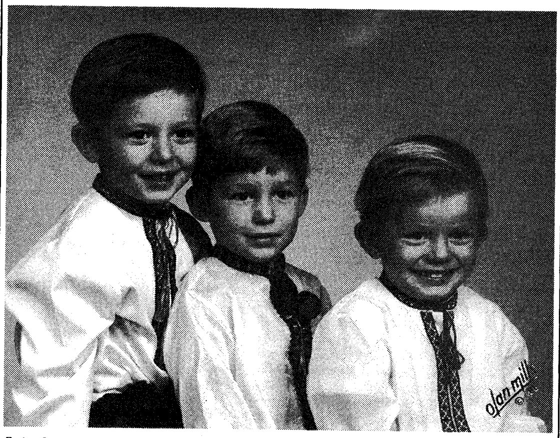
Нікол Анастасія Біліца, доня Доротки і Романа Біліци, нова членка 37-го Відділу УНСоюзу в Елізабет, Н. Дж. Забезпечила свою внучку Нікол коледжовою грамотою УНСоюзу Е-18, бабця Тереза Палчак.

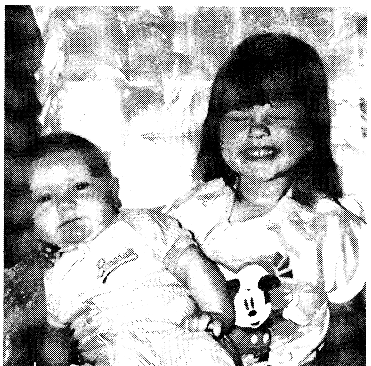
Степан Орест Вох, син Христини і Степана Вох, новий член УНСоюзу 171-го Відділу в Джерзі Сиτі, Н. Дж. Закупили грамоту в УНСоюзі для свого внучка Степана бабуся Анна і дідусь Дмитро Вох.

Андріяна Ольга Ільницька, доня Ольги й Андрія Ільницьких, нова членка 155-го Відділу УНСоюзу в Ню Джерзі. Вписали свою донечку Андріянку в члени УНСоюзу мама Ольга і тато Андрій Ільницькі та бабця Анна Малиновська.

Зліва до права: Василь Іван Буняк, Микола Борис Буняк і Захар Петро Буняк — сини Ліди і Бориса Буняк, нові члени Українського Народного Союзу 39-го Відділу в Сиракю-зах, Н. Й. Вписали своїх внучків — Василя, Миколу і Захара в чллени УНСоюзу бабуся Валентина і дідусь д-р Іван Гвозда.

Зліва до права: Олександер Туркевич і Христина Туркевич, діти Юліяна й Ірени Туркевич, нові члени Українського Народного Союзу 82-го Відділу в Детройті, Мі. Вписала своїх внучків Олександра і Христину в члени УНСоюзу бабуся д-р Надія Туркевич.

„Я БУДУ ДАР...

(Закінчення зі стор. 2)

Приїхали вони до доньки в гості, і в її домі стало якось тепліше, затишно. Василь мовчки, зі знанням справи, там щось підкрутив, тут підвернув, поставив, і ті речі, що давно збиралися викинути, можуть ще послужити в радість. Після Василевих рук користуватися ними так легко. Допомагає Василь мовчки, непомітно, ніби в жарт, але бачить і робить саме те, що людині у цей час найбільш необхідно. Така і Тетяна. Звідки це в них? Може, від звички служити? Господу, дітям, людям. А в чому ще сенс життя?

І понині для подружжя Голіних церква — це свято. Зібрань не пропускають. Колись на Богослуження ходили з усіма дітьми пішки, п'ять миль. Незважаючи на дощ, заметіль чи спеку. Тепер їздять власним автом.

— Багато ми за своє життя пережили, — закінчує розмову Тетяна. — Але тепер, оглядаючись назад, я ще і ще раз переконуюсь: Господь вів нас, Він допомагав нам увесь час. Ми були в молитві без кінця, і Бог перебував з нами, ніколи не залишав. Він і досі діє як в апостольські часи, хрестить духом, окрилює вірою, розумінням, поняттям Слова Божого.

Це Тетяна і Василь знають точно, з власного досвіду. І ніхто їх не переконає в протилежному. Господь щедро обдарував їх у земному житті. За любов, за відданість, за вірність. Бо завжди жили, полягаючись на Нього, не на себе, довірливі як діти. І в тому, на мій погляд, заключається вся наша людська мудрість: забути про свою волю, встати перед Його лице й сказати: „Я буду дар чакати Твій". Так, як ми співаємо у тій старій християнській пісні. І чим скоріше ми те зробимо, тим буде краще для нас, повірте.

„Я встану рано пред Тобою. Я буду дар чекати Твій".

І Господь відповість.

УКРАЇНА...

(Закінчення зі стор. 1)

тичного визнання СНД міжнародною організацією, а це суперечить українському законодавству.

Президенти України, Молдови і Росії підписали спільну заяву про сприяння вреґулюванню конфлікту у Придністров'ї, виходячи з принципів Гельсінкських угод і статуту ООН.

Щодо загальної концепції, спрямованої на розв'язання конфліктів на території СНД, то вона, за словами Б. Єльцина, передбачає активніші зусилля в цьому напрямі, однак рішення можуть прийматись тільки тоді, коли буде відповідний мандат ООН. Загалом, Б. Єльцин висловив задоволення тим, як пройшла зустріч.

На пресовій конференції Президент України Л. Кучма сказав, що приїзд Б. Єльцина в Україну плянується на кінець березня. Він також підтвердив, що він з Б. Єльциним підписав наказ про звільнення з посту командуючого Чорноморської фльоти Едуарда Балтіна, у зв'язку з переходом на іншу працю.

З ініціятиви Л. Кучми голови держав СНД ухвалили, що інформації російського аґенства „Інтерфакс" поширюватимуться на всі країни СНД. На думку Л. Кучми, СНД має виконувати консультативну ролю, а відносини між державами мають будуватися на двосторонніх засадах і тоді вони діятимуть найефективніше.

Президент Росії Б. Єльцин запевнив, що з російської сторони нічого поганого проти України не плянується і закликав до швидшої інтеґрації, як це зробили Білорусь, Росія і Казахстан та висловили готовість ще три країни — Узбекістан, Таджикістан та Киргизстан. Проте Україна відмовилася, хоча він наполегливо переконував Л. Кучму, що інтеграція Росії й України — це порятунок для обох країн від багатьох проблем. Це дало б змогу Україні приєднатися до митного союзу і зробити „прозорі кордони". Натомість Україна домагається демаркації кордонів, але, за словами Єльцина, вона в цьому „не знайшла союзників серед президентів країн СНД".

Зміни...

(Закінчення зі стор. 2)

хто кому винен. Податки стейтів Ню Йорку і Ню Джерзі були дещо знижені.

На закінчення треба звернути увагу емеритам Ню Йорку на деякі пільги для старших незаможних громадян. Наприклад, старші громадяни у віці понад 62 роки не повинні платити чинш (рент) більше як одну третину їхнього доходу, якщо дохід сім'ї не перевищує 16,500 дол. річно. Повну медичну опіку, включно з медициною, можна отримати через „медикейд", якщо місячний дохід не перевищує в самітних 534, а в подружжя — 775 дол. Є й інші пільги для незаможних і громадян на „дисабилиті", про що можна довідатися в домівці Об'єднання Американських Українців „Самопоміч", 98 Друга авеню, Ню Йорк, Н. Й., де працює на повний час працівник для порад і допомоги старшим й іншим людям в різних потребах. Треба висловити признання кредитівці „Самопоміч" в Ню Йорку, яка є спонзором цього працівника доброчинства.

З НАБЛИЖЕННЯМ ВИБОРІВ у 1996 році, варто завважити, як майже всі республіканські кандидати, що змагаються за номінацію своєї партії на президентського кандидата, стараються здобути голоси правих релігійних консерватистів. Хоча ця частина Республіканської партії не є аж так політично важливою, то все ж таки вона починає набирати сили внутрі партії, з якою вигляде треба буде у майбутньому рахуватися. Одначе покищо вони не є об'єднані та підтримують кількох кандидатів.

В РОСІЇ ТРИВАЄ висунення кандидатур на пост президента. Центральна виборча комісія зареєструвала вже 20 ініціятивних груп, які готуються розпочати аґітаційні кампанії з метою підтримки своїх кандидатів. Кожен з них зможе стати дійсним претендентом лише після того, як збере 1 мільйон підписів виборців. Табір лівих сил висунув трьох кандидатів: голову Комуністичної партії Російської Федерації Ґеннадія Зюґанова, губернатора Кемеровської области Амана Тулєєва і депутата Державної думи Петра Романова. Конґрес російських громад запропонував на пост президента генерала Алєксандра Лєбєдя. В Москві очікують, що от-от про своє рішення взяти участь у виборах проголосить колишній президент СССР Міхаїл Ґорбачов. Президент Боріс Єльцин офіційно також ще не підтвердив свого наміру залишитися керівником держави на другу каденцію, однак його кандидатуру вже висунуло декілька іціціятивних груп.

ВЛАДА КОМУНІСТИЧНОЇ Північної Кореї повідомила, що розформує групу пошуків останків американських вояків, які загинули під час Корейської війни 1950-53 років. Офіційний Пйонґянґ пояснив своє рішення тим, що Вашінґтон відмовляється компенсувати видатки на працю згаданої групи. Представник міністерства закордонних справ Північної Кореї сказав, що З'єднані Стейти Америки ні цента не заплатили за вже виявлені останки американських вояків і старшин. Ця заява прозвучала за чотири дні до початку переговорів між ЗСА, Південною Кореєю і Японією щодо надання харчової допомоги північним корейцям, які дуже терплять від повенів і голоду.

УРЯД ПРЕЗИДЕНТА Билла Клінтона розіслав по закордонних столицях своїх видатних експертів з ділянки ядерного роззброєння, щоб пропаґувати якнайшвидше підписання договору в справі припинення будь-яких ядерних випробувань. Справа в тому, що Індія пропаґує виготовлення проґрами послідовного припинення, а не одноразового конкретного договору в цій справі. Із п'яти ядерних країн— Англії, Франції, ЗСА, Росії та Китаю— тільки остання не підтримує категоричної заборони, а радше пропонує дозволяти на обмежені випробування для розвитку дослідницької ділянки.

КЕРІВНИК ПЕРСОНАЛУ Білого Дому Ліон Панетта у неділю, 21-го січня, зазначив публічно, що вгляд Конґресової комісії у причетність Першої лейді Гіллярі Родгем-Клінтон в афері Вайтвотер починає наближатися до політичного переслідування. Сенатор Алфонс Д'Амато, голова згаданої комісії, заперечив ці звинувачення Л. Панетти і підкреслив, що бажанням комісії є познайомитися з правдивими фактами і того роду звинувачення цього не зупинять.

МІЖНАРОДНИЙ КРИМІНАЛЬНИЙ трибунал у справах колишньої Юґославії визначив орієнтовну дату початку судового процесу над боснійським сербом Душком Тадічем — 16-го березня цього року. Д. Тадіч був беспосердньо причетний до злочинів, здійснених у 1992 році на території сербського концентраційного табору для мусулман в Омарську на сході Боснії. Він особисто брав участь у вбивствах, ґвалтуванні жінок і тортуруванні в'язнів. Д. Тадіча заарештували в Німеччині, а відтак передали в руки Міжнародного трибуналу на початку 1995 року, а в травні того року відбулося перше переслухання у його справі.

Ділимося сумною вісткою, що 17-го грудня 1995 р. на 93-му році життя відійшла наша найдорожча
МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

бл. п.

СТЕФАНІЯ ПОВАЛЯЧЕК

з дому БІЛОКУР

ПОХОРОННІ відправи відбулися 22-го грудня 1995 р. в церкві Непорочного Зачаття у Мелровз Парк, Па., а тлінні останки покійної похоронені на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

ПОМИНАЛЬНІ БОГОСЛУЖЕННЯ будуть відправлені 27-го січня 1996 р. в церквах:

Непорочного Зачаття у Мелровз Парк, Па.;
св. Духа в Акроні, Огайо;
свв. Петра і Павла в Стрию, Україна.

Залишені в смутку:
дочка — МАРІЯ з мужем ВОЛОДИМИРОМ
син — ВОЛОДИМИР з дружиною КАТЕЮ
внуки — ІРЕНА
— ЮРКО
— ЗІНА з мужем ЕДВАРДОМ
— МАРТА з мужем АНДРІЄМ
правнуки — ХРИСТЯ з мужем ОЛЕКСАНДРОМ
— ДАНИЛО
— АРТУР
— КАТЯ
— МАРІЯ
— МЕЛЕРІ
та ближча і дальша родина.

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
UKRAINIAN FREE UNIVERSITY FOUNDATION, INC.
P.O.Box 1028, New York, N.Y. 10276

ВШАНОВУЮЧИ СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

померлих дорогих членів фундації УВУ, в пам'ять яких зложили слідуючі пожертви родина, приятелі, друзі на українську науку, стипендії та українські студії в УВУ.

Павло Німець в св. п. брата Мирослава Німця	10,000.00
Ганкевич Ярослав і Марія в св. п. вуйка Степана і тети Володимири Кушей	1,000.00
Придаткевич-Кухар Ганна в св. п. батьків проф. д-ра Романа і Лідії Придаткевичів	1,000.00
Політило Анна в св. п. мужа д-ра Юліяна на Постійний Стипендійний Фонд в його імени	1,550.00
Андрусяк Марія на Постійний Стипендійний Фонд ім. Марії і св . п. мужа д-ра Іллі	200.00
Злочовська Марія в св. п. батьків Романа і Евдокії Кушнірчук	200.00
Д-р Фішер-Слиж Марія в св. п. мужа д-ра Рудольфа	200.00
Іванчишин Василь і Ірина в св. п. сина інж. Романа	150.00
Бакалець Марія в св. п. мужа інж. Володимира і сина Романа на Постійний Стипендійний Фонд в їх імені	100.00
Каплиста Марія в св. п. мужа проф. Макара на потреби УВУ	100.00
Дубик Ольга в св. п. мужа інж. Богдана	100.00
Вертипорох Юлія на свіжу могилу св. п. проф. д-ра Василя Гуцуляка	50.00
Крижанівська Марія в св. п. мужа Михайла	50.00
Ненадкевич Микола в св. п. батьків Домініка і Катерини Самотій	50.00
Островська Мирослава в св. п. мужа Володимира	50.00

На свіжу могилу св. п. Юрія Кузика, який відійшов у вічність 3 вересня 1995 року друзі і приятелі на тризні зложили слідуючі пожертви на потреби фундації УВУ:

Гайдук Г. Д.	50.00
Сумик Г. Ю.	35.00
Палькон І.	10.00
Петраш І. М.	20.00
Заплітний О. Я.	25.00
Косач С.	20.00
Ярош Я.	10.00
Запухляк А. І.	30.00
Запухляк І. О.	30.00
Поритко Г.Р.	50.00
Фостяк В.Б.	20.00

БОЖЕСТВЕННІ ЛІТУРГІЇ і ПАНАХИДИ за померлих членів Фундації, та осіб у світлу пам'ять котрих родина чи друзі зложили пожертви на Фундацію УВУ — відправляються кожного року в останню неділю січня в українських церквах у всіх країнах нашого поселення.

ПРОСИМО слідкувати за нашими оголошеннями.

ДЯКУЄМО всім жертводавцям і клонимо наші голови перед пам'яттю покійних. Нехай ласкавий Господь дасть їм вічний спокій, а світла пам'ять про них залишиться серед нашої спільноти.

УПРАВА ФУНДАЦІЇ УВУ

Ділимося сумною вісткою з ріднею, приятелями і знайомими, що в середу 10-го січня 1996р. упокоївся в Бозі на 81-му році життя наш найдорожчий БАТЬКО і ДІДО

бл. п.

МИХАЙЛО СНІГУР

нар. у Тернополі.

ПОХОРОН відбувся в п'ятницю 12-го січня із церкви св. Богоявлення в Рочестері, Н.Й.

Залишив у глибокому жалю:
синів — ЄВГЕНА з дружиною ЛЕСЕЮ та внуками АДРІЯНОМ, ОЛЕНКОЮ і МАРКІЯНОМ в St. Catherines, Канада
— БОГДАНА з дружиною ГАЛИНОЮ та внуками БОГДАННОЮ і МАРКОМ та родину в Україні.

Вічна йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 21-го січня 1996 року, принявши найсвятіші тайни, відійшов у вічність на 76-му році життя у Гілсайд, Н. Дж. наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.

ПЕТРО ШПИРКА

Залишив у глибокому смутку:
дружину — ІРИНУ з дому КЛИМКО (БАРАНОВСЬКИХ)
доньку — ЛЕСЮ з мужем ДЖАКОМ і двома донями КАРЕН і КЕЛИ
сина — РОМАНА
сестру — ОЛЬГУ із сином ЗЕНКОМ в Україні
швагерку — АННУ КЛИМКО з дітьми ГАЛЕЮ, ОЛЕСЕМ і одним внуком
кузинку — ЄВГЕНІЮ РОЛІК з чоловіком АРТУРОМ і дітьми
та ближчу і дальшу родину і приятелів в ЗСА й Україні.

ПОХОРОН відбудеться в четвер 25-го січня о год. 8:30 ранку з похоронного заведення Литвин і Литвин в Юніон, Н. Дж. до церкви Непорочного Зачаття в Гілсайд, Н. Дж., а відтак на "Галливуд" цвинтар в Юніон.

ПОДЯКА

В глибокому горю ділимось сумною вісткою, що з волі Всевишнього по тяжкій і короткій недузі у місті Ню Йорк, на 75-му році життя, 16-го листопада 1995 року, відійшов у Божу вічність наш найдоржчий і ніколи незабутній
МУЖ, ТАТО і ДІДО

бл. п.

МИХАЙЛО ЛЕВ

Ми безмежно вдячні рідним, друзям, приятелям і знайомим за вислови співчуття і слова потіхи зложені нам особисто й телефонічно в цей для нас тяжкий час.

Сердечно дякуємо о. парохові Пащакові з церкви св. Юра в Ню Йорку за відслуження Панахиди у похоронному заведенні Петра Яреми і похоронної Святої Літургії в церкві св. Юра та виголошення прощальної проповіді і за відслуження Заупокійної святої Літургії в сороковий день смерти покійного Михайла.

Сердечна подяка всім тим, що відвідували хворого в шпиталях.

Зокрема щира подяка Ірині, Розалії і Пилипові Сорокам та Софії й Теодорові Щеснюкам, як рівнож Любі Кожух за щоденні відвідини хворого Михайла.

Складаємо найщирішу подяку докторові Марії Єфремов за віддану, повну посвяти лікарську опіку і добрі поради.

Дякуємо родині і друзям покійного за вінки й квіти. Зокрема сердечна подяка дириґентові Гринчишинов і і хористам хору „Думка" за зворушливе відспівання Панахиди.

Щира подяка за зворушливі прощальні слова Михайлові Білейчукові і докторові Іванові Сєрантові, який після Панахиди у похоронному заведенні розповів про працю покійного Михайла в Спортовому Клюбі — УСК, де він працював довгі роки, майже до кінця свого життя.

Дякуємо Спортовому Клюбові за поміщення в пресі клепсидри про смерть Михайла.

Складаємо щиру подяу всім за численну присутність н а похоронних відправах, як також за участь на цвинтарі Св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Дякуємо синові д-рові Миронові Павліву за прощальні слова і подяку на Тризні у С. Бавнд Бруку і похоронному заведенні Петра Яреми за справне і дбайливе переведення похорону.

Ми щиро вдячні всім тим, що замість квітів на свіжу могилу, зложили свої датки на Святі Літургії, як також всім тим, хто згадав покійного у своїх молитвах.

Ще раз найщиріша подяка приятелям та всім знайомим, що так чисельно віддали останню прислугу покійному Михайлові. Нехай Всевишній Господь винагородить усіх Вас своїми обильними ласками. Нехай пам'ять про покійного буде завжди між нами, а американська земля нехай буде Йому легкою.

Дружина — МАРІЯ з дітьми й внуками.

„Козацькому роду нема переводу“

Під цим кличем відбулось святкування 400-ліття від дня народження гетьмана Богдана Хмельницького в школі села Ралівка, біля Самбора. Щасливий збіг обставин дозволив мені вперше пережити, після вже кількох відвідин України, непересічність святкувань, завдяки запрошень директора школи і Михайла Слутяка, колишнього директора. Було нас зі Самбора троє: голова Округи Союзу Українок Ростислава Федак і голова Товариства „Бойківщина“ в Самборі, архівар Василь Семчишин. Непересічність святкування полягала саме в тому, що мистецький концерт попередив загально-освітній семінар вихователів школи. Те, як пояснила причину семінара молода енерґійна завідувачка районних шкіл, зворушило мене і було б, здається, „гріхом“ не поділитися із враженнями, що торкнулись почувань, які ще так недавно жили тільки у мріях і надіях, стужених за волею України. На щастя семінар записаний на тасьмі й котрий то вже раз я переслухую його. Отже, слова пояснення це й мотто семінара — „Починаємо загально-освітній семінар вихователів у Ралівці. Ця школа з питань націонанального виховання є на пульсі нового сьогодення, має нові форми роботи“.

Господи, слова: „національного виховання“, та „нові форми праці“ прозвучали мені акордами великої увертюри, грядучих подій у шкільництві вільної України. От щоб так метеором понеслись ті акорди до шкіл Києва, Харкова, Полтави, Одеси і зрушили живчик національного виховання. Та я вірю, що це таки збудеться, це вже невідкличне, тільки це потребує ще не такого, як бажалося б часу. Бож у тому й учні школи своєю піснею впевнили мене: „Козацькому роду нема переводу, бо козаки в колисках виростають знов“...

Директор школи познайомив нас із початком заснування її. Школа побудована в 1972 році й була 20-клясна. Було в ній 460 учнів та під цю пору збільшилась кіль-кість до 670 учнів і є в ній 28 кляс комплекту. В школі є 75 учителів, з них 58 з ви-щою освітою. Відтак дирек-тор майже речитативно пояснив: „Під цю пору переобладнана школа має на меті відродити традиції нашого народу, яких нам не дозволяли. В тому ж дусі вже є і буде навчання і виховання нашої молоді, бо ж навчання і виховання нерозривно пов'язане. Адже нема навчання без виховання і виховання без навчання“,

Сказане директором школи спонтанно винагородили оплесками присутні вчителі. Ядерною точкою семінара був виступ директора гординецької школи, історикознавця Романа Доканського. Він прочитав свою працю: „Підсумкова робота до 400-літнього святкування в честь гетьмана Богдана Хмельницького“.

Доповідь директора була, хоч в дуже обмеженому часі для такої вагомої теми, доволі об'єктивна й вичерпна, прелеґент покликувався в ній на деякі достовірні джерела про тогочасні події у житті молодого Богдана Хмельницького, а відтак гетьмана. При цьому й зазначив, що вийшла російською мовою тетралогія про постать гетьмана Хмельницького, у якій є чимало спірних питань. Болюче було слухати, як то російський цар аж трьома наворотами домагався, щоб гетьман Хмельницький не лише просив договору з метою можливої помочі, але уклінно просився під опіку царя. Аж після триразової вимоги царя, шукаючи захисту від зазіхань Польщі, гетьман Хмельницький скорився перед волею царя. Та хіба ж було можливим спиняти, прослухавши домагання царя, висновок? Адже який в тому дивний перегук століть! Хоча вже й не царя, але дальше не вгаває „домагання“ із тої ж самої Москви, яке по суті нічим не змінилось, тільки цим разом, мовляв у дусі захисту України в СНД, перед „ворогом“ економіки... Та парадокс в тому, що саме ця економіка і в Москви на милицях шкандибає...

На академічному рівні доповідь директора Доканського і слова про національне виховання на пульсі нового сьогодення — всеціло оправдали непересічність семінара. Заки ми всі перейшли на залю, де відбулась друга частина — мистецька, ми ще оглянули добірну канцелярію директора школи і кляси учнів, які звертали на себе увагу чистотою. На коридорах портрети письменників, державних мужів, включно з портретом Миколи Грушевського. Учнів поведінка чемно взірцева, а мова спілкування тільки українська.

Мистецьку частину започаткувала пісня у виконанні учнів школи „Козацькому роду нема переводу, так мій дідо сказав і в те вірю я! Козаки в колисках виростають знов“.

Відтак пролунали на переміну слова молодої вчительки і вчителя: „Воскреснемо, брати і сестри, бо земля наша хоч і розп'ята на хресті історії, але свята“. „Воскреснемо, бо ми були на цій даній Богом Землі, як народ!“

Багата програма концерту закінчилась проспіванням національного гимну.

Після програми — гостина, щедрий на козацькі страви обід. Українська гостинність розгорнула дужі, мов козацький степ, крила, і... забула про економію. Незабутні страви у заряді вчительок, включно зі солодким печивом. Явище кулінарного хисту я стрічала не тільки в Ралівці, але й в селищі родинному, в Більщівцях та Трускавці, наші жінки села не позаду славнозвісних кулінарних хистів Заходу...

Відспіванням многоліттвія українському народові закінчились святкування. Але...чи є щось в житті без того „але“, що перекликується з роздумами над прослуханим? Ось вчуваються ще раз слова молодої вчительки, яка передає дорікання України: „Шматували мене міжусобиці князів і нищили державність. Аркани на шию закидали моїм дітям орденці татаро-монгольських ханів. Вогнем і мечем вирубували і випалювали наш корінь польські пани, втоптували в гній нашу рідну мову, ґвалтували мою пісню, катували, мордували, в тюрми кидали, спопеляли мою вроду, в концтаборах замучували мій цвіт на силовках в тій українській Голготі. Голодом морили, вдарили по ґенетичному коду мого народу чорнобильським лихом, плянетарною катастрофою“. Так, на жаль це історична істина долі українського народу, але ось у вичислюванні тих, що спричинювали те горе народові України, була згадка й про монголо-татарів, польських панів, а після згадки їх, тільки вираховувались події жаху, які до речі, не знаючи добре історії, можна було приписати саме тим польським панам. Ось тут і суть мого „але“, ... Але чому не згадала Україна, словами вчительки, про 1775 рік? Не згадала, не назвала по імені цю державу, цих людей, які змусили козаків будувати міст в Санкт- Петербурзі. Чомусь поминула, промовчала Україна, в своєму доріканні, слова Москва і Росія. А в питанні тої ж мови, нашої рідної, чи дуже змінилось від часу тих же польських панів? І те поминула Україна, що в її вільній державі її депутати часто-густо послуговуються чужою мовою, мовою чи не найжорстокішого окупанта, бо аж 300-літнього. А що сказала б Україна, коли б зайшла в амбасади України тут, коли почула б не рідну прадідівську мову? Отже те моє "але" прийшло до болючого висновку, що ще в молекулах повітря і по темних куточках залі школи дихає тривога, опутана страхом 300-літнього поневолення. Отже не стає ще сили назвати по імені тих, що ще й досі не дозволяють, щоб українська мова була мовою держави України. Чи ж не час, не натяками, а по імені назвати тих, що поруч минулих монголо-татарів і польських панів, ще дуже дихають жадобою... Та моє "але" — це не докір тим прекрасним вчителям, виконавцям величного святкування; це моя свідомість многогранного бою страху в клітинах щоденности мого прекрасного українського народу. Та я не песимістка, моє "але" ось приглушують слова тої ж учительки: — „Встаньмо з колін, розірвімо пута!“

І. Дибко-Филипчак

У Києві відзначили 75-річчя УВУ

Ще якихось 5-6 років тому в „радянській“ Україні різко критикувалося і навіть ганьбилося все, що виходило від українців західньої діяспори. Діставалося тоді й Українському Вільному Університетові у Мюнхені — як осередкові „буржуазно-націоналістичної" науки.

Часи змінилися (до речі, люди в Україні на тлі нарікань на економіку не доцінюють свободи думки і можливости спілкування з нашою діяспорою) — і від кількох років ми в Україні віддаємо шану тим установам науки і культури українців на Заході, які ще донедавна були предметом брудної лайки від комуністичного режиму.

У квітні 1995 року громадськість Києва відзначила 50-річчя переїзду УВУ з Праги до Мюнхену. Цього року, 17-го січня, в будинку колишньої Центральної Ради, врочисто вшановано єдиний український університет в західньому світі — з нагоди 75-річчя від дня його заснування 17-го січня 1921 року. До речі, свято відбулося завдяки організаційним заходам київської наукової інтеліґенції, без участи мюнхенської адміністрації УВУ: у Мюнхені цього ж дня теж відбувалися урочистості. З 49-ти професорів УВУ, чотири є з України: Роман Гром'як (Тернопіль), Віктор Пинзеник, Анатолій Погрібний, Дмитро Степовик (всі з Києва). Крім того, в Україні вже є перші вихованці УВУ (раніше університет готував фахівців виключно з числа української діяспори), маґістри і доктори наук.

Професор Українського Вільного Університету, д-р Дмитро Степовик зробив на вечорі доповідь з історії УВУ, від дня заснування дотепер, охарактеризувавши віденський, празький та мюнхенський періоди його діяльности. Доповідач говорив про великі труднощі Університету в роки воєнного лихоліття, про життєвість української національної ідеї в цьому закладі, характеризував його структуру, назвав імена визначних ректорів, деканів, професорів і доцентів. Професор, колишній проректор і декан УВУ Григорій Васькович, який нині мешкає в Києві, відчитав телеграму від нинішнього ректора УВУ проф. Мирослава Лабуньки і проректора проф. Зиновія Соколюка.

На врочистий вечір завітали дипломати західних країн, урядовці України, депутати парляменту, представники міської влади Києва, вчені з вищих шкіл, Академії Наук, члени проводів КУН і ОУН, представники політичних партій. Теплі слова на адресу УВУ сказали амбасадор Німеччини в Україні д-р Александер Арно, перший секретар амбасади Чехії д-р Йозеф Ржегорж, аташе австрійської амбасади Геральд Фляйшман, завідувач відділу Міністерства Закордонних Справ України Всеволод Ткаченко, доктори наук, які одержали свої докторські дипломи в УВУ, — генерал, народний депутат Іван Білас, Людмила Конотоп, Євген Сверстюк; маґістер Людмила Ташинська. УВУ привітали директор Німецького культурного центру в Києві графиня Уте фон Баудісін і Фредеріке Фрювірт з філії Інституту Ґете в Києві, народний депутат, віцеадмірал Борис Кожин, професор Київського Університету ім. Шевченка і професор УВУ Анатолій Погрібний.

Мистецьким дарунком ювілеєві УВУ був великий концерт артистів столичних театрів: Ольги Нагірної (Національна Опера), барда Ігоря Жука (фільгармонія), Олесі Чарівної, артистів балету (Театр „Сузір'я Аніко")). Сцена Будинку Вчителя (Центральної Ради) була прикрашена українським національним прапором і емблемою УВУ — „богині мудрости". Вечором провадив професор із ЗСА Тарас Гунчак.

Це було дійсне свято єднання науковців України й української діяспори.

Ольга Добродій,
Київ

ЗАКЛИК

Дорогі співвітчизники в діяспорі!

Науково-редакційний відділ при Управлінні культури готує до видання енциклопедичний довідник „Івано-Франківщина“, „Словник визначних гуцулів“, „Культурно-громадська діяльність греко-католицьких священиків Івано-Франківщини“, книги про діяльність ОУН-УПА та большевицькі репресії на Прикарпатті.

Для видання цих фундаментальних праць нам потрібна література про наш край, видана в діяспорі, та дані про визначних українців-вихідців з Прикарпаття, які проживали і проживають в Америці.

Закликаємо всіх наших земляків до співпраці над даним виданням. Надсилаючи нам необхідну літературу та, по можливості, матеріяльну допомогу (284004, м. Івано-Франківське, розрахунковий рахунок №15132773 в Національному Банку м. Івано-Франківського, МФО 336343, код 02228339), для видання книг, ви будете сприяти національному відродженню України.

Заздалегідь щиро вдячні вам за допомогу.

П. Арсенич,

Завідувач відділу, заслужений працівник культури України, доцент Прикарпатського Університету ім. В. Стефаника та Івано-Франківського теологічно-катехитичного духовного інституту, голова Івано-Франківського Товариства „Гуцульщина“.

Наша адреса: 284004, м. Івано-Франківське, вул. Гетьмана Мазепи 28, кв. 13. Тел.: 3-71-48 (праця), 2-05-17 (дома).

ПОПРАВКА ДО ЗВІТУ

У звіті про підготову до Олімпіяди („Свобода“ з 13-го січня ц. р.) слід поправити, що Роман Олекич представляє Україну як офіційний квитковий агент при Олімпійському організаційному комітеті Атланти. У фінансовій рубриці бракують: від Комітету Сприяння НОК України в Чикаґо — 15,796,35 дол.,від ООЧСУ, відділ Норт Порт — 500.00 дол. — **Лариса Темпл.**

ХОР ІМ. Г. ВЕРЬОВКИ ВИСТУПИТЬ В ЧЕТГЕМ

Четгем, Н. Дж. — Тут в залі місцевої школи, 255 Лафаєтт авеню, в серії концертів виступить в суботу, 10-го лютого, о год. 1:30 по полудні хор ім. Г. Верьовки, що саме роз'їжджає із концертом вперше по ЗСА. Квитки на концерт в Четгем коштують 23 дол. від особи, а за інформаціями про цю імпрезу можна довідатися телефоном під числом (908) 766-7555.

ЗАСЛУЖЕНА СОЮЗЯНКА

В статті „83-ій Відділ СУА при праці“, („Свобода“ з суботи 23-го грудня 1995 року) вкралася помилка. Ненавмисно пропущено прізвище і добре слово про людину, яка надзвичайно багато і щиро на протязі довгих років працює для добра Союзу Українок Америки. Це Анна Рак — член Управи 83-го Відділу.

А. Рак своєю громадською поставою та сумлінною працею вносить великий вклад в нашу організацію в цілому. Вона входить в Головну управу СУА як член Комісії суспільної спілки. В 83-му Відділі не тільки дбає про своєчасність вплат членських внесків і зобов'язань Відділу до Окружної Управи та Централі СУА, але й великою мірою причинилася до успіху всіх імпрез організованих нашим Відділом, про які були статті і в „Свободі“. — Ірена Чабан, голова 83-го Відділу.